

Што за гзверцамі сумуе?

— Хто там так уздыхае? — Кацяня Вугалёк прыпала вушкам да маленькіх садовых дзверцаў. Яны стаялі між двух старых яблыняў, ледзь не па кацянёвай грудкі. На дзверцах не было ні ручкі, ні шчыліны для ключа — толькі круглая дзірка ў выглядзе кветкі. З-за дзверцаў даносілася: фууу-у-ух... І ад гэтага ўздыху трава ля Вугальковай лапкі нахілялася, быццам хтосьці дзьмухаў з іншага боку.

— Гэта ж вецер! — здагадаўся Вугалёк. — Чаму ты не гуляеш між дрэвамі? Вецер адказаў не словамі, а жаласлівым шолахам. Кацяня абышло дзверцы злева, потым справа, зазірнула пад парог. Нідзе не было ні дзіркі, ні сцежкі. Тады яно ўбачыла над дзверцамі ружовы куст: яго калючыя галінкі схапілі нешта бліскучае. Іскрынка то мільгала, то хавалася ў лісці.

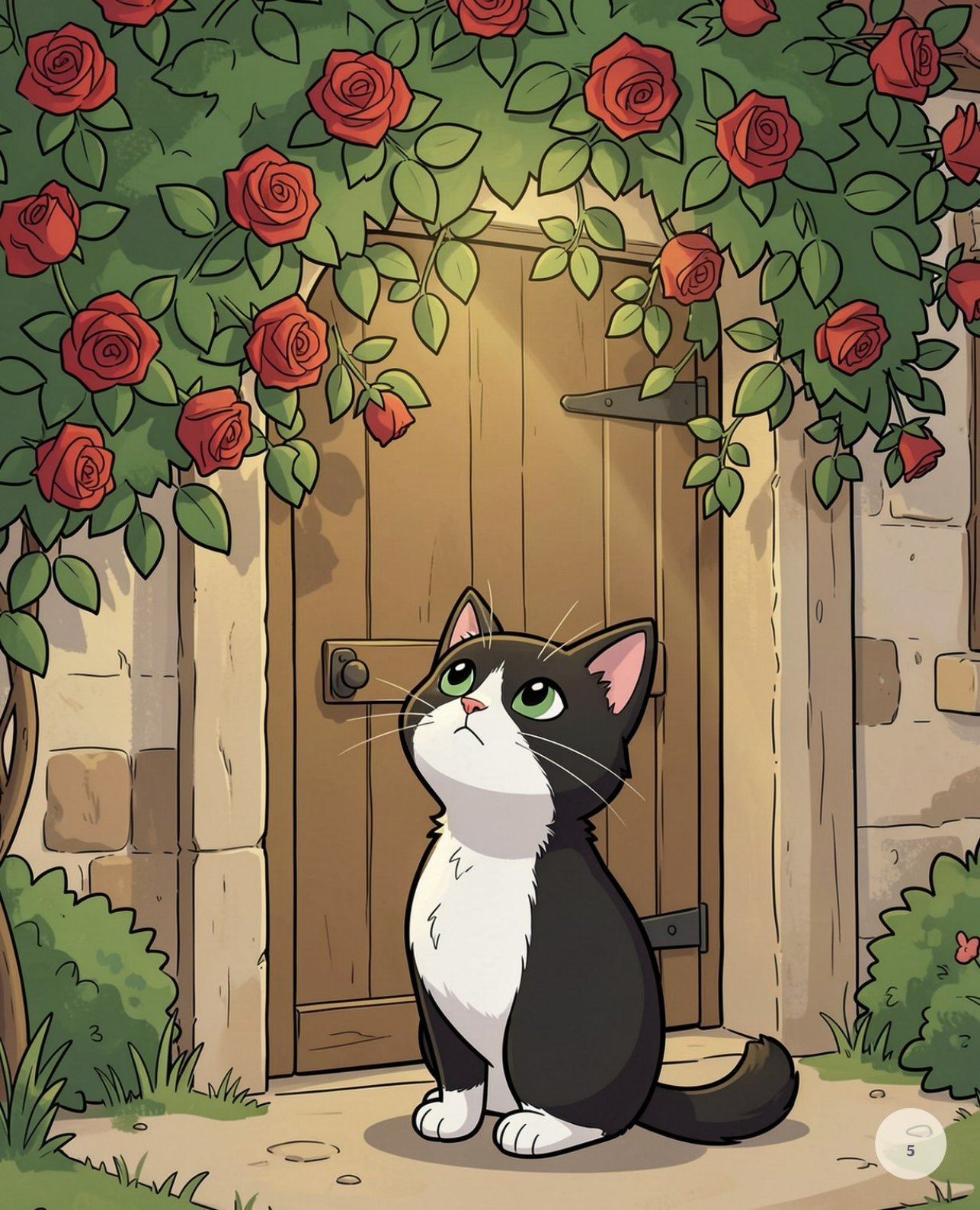
Вугалёк асцярожна ўстаў на заднія лапкі.
У галінках вісеў маленькі сярэбраны званочак.
Ён быў такі лёгкі, што ледзь варушыўся ад
кожнага ўздыху вецера, але не мог зазвінець:
тонкая вяровачка туга абкруцілася вакол трох
калючых галінак. На званочку быў выбіты
малюнак завітка, дакладна такі, як у кветкавай
дзірцы на дзверцах.

— Табе трэба чыста пазваніць, каб дзверцы
адчыніліся? — спытала Кацяня. За дзверцамі
прашапацеў ліст: так-так-так. Вугалёк
працягнуў лапку да вяровачкі, але ружовы
куст выставіў калючку, нібы маленькую дзіду.
Кацяня хутка прыбрала лапку. Ламаць галінкі
нельга: на іх ужо сядзелі круглыя бутоны,
ружовыя, як кончыкі Вугальковага носа.

Спачатку Кацяня паспрабавала падзьмуць на званочак. Яно набрала ў грудкі паветра і: фу-у-у! Званочак крануўся, але вяровачка яшчэ мацней заехала ў развіліну. Вугалёк надзьмуўся, як булачка, і паспрабаваў другі раз. Фу-у-у! З куста вылецеў пялёстак і сеў яму проста на нос. Кацяня чхнула: — Апчхі! — Пялёстак паляцеў уніз, а званочак так і маўчаў.

Тады Вугалёк пайшло да маленькага садовага возіка, дзе ляжалі апалыя лісцікі. Яно выбрала доўгі кляновы ліст, падсунула яго пад вяровачку і пачало цягнуць. Ліст скруціўся трубачкай. Вугалёк пацягнуў мацней — і трубачка ўскочыла яму на галаву. З яе тырчэлі толькі два вушы. Кацяня зрабіла крок, не ўбачыла каменьчык і села ў лісце, як у хрусткую падушку. З-за дзверцаў вецер засмяўся ціхім: хі-хі-хі-і-і.

Вугалёк зняў ліст з галавы і таксама ўсміхнуўся. Потым яно прыгледзелася: вяровачка не патрабавала сілы. Яна патрабавала, каб яе не цягнулі, а павольна вывелі з калючых завіткаў. Але чым яе весці? Кацяня пабегла да садовай лаўкі, дзе ў плеченым кошыку ляжаў клубочак мяккай пражы. Ён быў блакітны, пухнаты і вялікі амаль як Вугалькова галава.

Кацяня абхапіла клубочак пярэднімі лапкамі і пакатіла яго па сцежцы. Клубочак коціцца наперадзе, Вугалёк бяжыць за ім, а за ім і цягнецца блакітная нітачка. Ля дзверцаў Кацяня прытрымала клубочак лапкай, каб ён не ўцёк у клумбу, і падсунула канец пражы пад вяровачку. Вецер за дзверцамі прыціх, нібы затрымаў дыханне.

— Давай разам, але зусім павольна, — сказала Вугалёк. Яно абкруціла пражу вакол вяровачкі, каб тая не слізгала, і пацягнула ўніз. Вецер лёгенька падзьмуў з-за дзверцаў. Адна пятля саслізнула з галінкі. Кацяня перасунула пражу на другі завіток. Вецер падзьмуў яшчэ раз. Другая пятля вызвалілася. Засталася апошняя, самая тугая, каля вострай калючкі.

Вугалёк ужо хацела рвануць мацней, але ўбачыла, як дрыжыць тонкая галінка з бутончыкам. Кацяня спынілася. Яно паклала клубочак на зямлю, падсунула пад апошнюю пятлю мяккую пражу і не пацягнула, а павярнула нітачку ўбок. Вецер дзьмухнуў кароценька, дакладна ў гэты момант. Вяровачка слізнула з калючкі. Сярэбраны званочак вольна гайдануўся і зазвінеў: дзінь-лінь!

Кветкавая дзірка на дзверцах засвяцілася срэбным кружком. Дзверцы самі адчыніліся ў сад, і з-за іх выкаціўся вецер — не страшны, а празрысты, з пахам яблычных лістоў. Ён абвеяў Вугалька вакол вушэй, пад лапкамі, па спінцы. Блакітная пражы падхапілася на імгненне ўгару, але вецер асцярожна паклаў клубочак назад Кацяняці пад лапку.

Потым вецер пабег між яблынямі,
абляцеў ружовы куст так мякка, што
не ўпаў ніводны бутон, і вярнуўся
на сцежку. Апалае лісце паднялося
адно за адным. Жоўтае закружылася
з чырвоным, чырвонае пакланілася
карычневаму, а карычневае зрабіла
смешны кувырок і села Вугальку
на хвосцік. Гэта быў ціхі танец лісця
перад сном.

Кацяня села ля адчыненых
дзверцаў, прытуліла да жывата
блакітны клубочак і слухала, як
сярэбраны званочак ледзь чутна
адгукаецца ў ружовым лісці. Вецер
гуляў між дрэвамі, а калі праятаў
побач, кожны раз лагодна казытаў
Вугальку вусы. І сад ужо ведаў:
за маленькімі дзверцамі больш ніхто
не сумуе.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Сделать медленный вдох и выдох, как ласковый ветер.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На другі дзень Вугалёк знайшло ля дзверцаў лісток, які не хацеў ападаць і прасіў аднесці яго да самай высокай яблыні.

Што за гзверцамі сумуе?

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік TB-424-A1CC220AED

Што за дзверцамі сумуе?

Калі маленькі Вугалёк знаходзіць званочак, забытаны ў калючым ружовым кусце, яно вучыцца дапамагаць не сілай, а цяпеннем. Цёплая вячэрняя казка пра асцярожнасць, сяброўства і вызвалены вецер у садзе.

6 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-424-AICC220AED